Nota insigne miraculum in sacris imaginibus.

Maria, quæ Mater gratiæ dicaris, pias aures tuas occlusisti ad preces meas. Inde arrepto gladio, vtramq; imaginem secat, & confestim ex ambabus distillat sanguis bene multus in terram. Vidit id quidam puer, sublataq; voce clamat in sacrilegum. Ille audito clamore exit è templo, sed repente horrendo existente tonitru fulminis ictu totus in pulueres ad fores ecclesiæ redigitur. Reliqua miracula breuitatis studio omisimus.

AN. 350. *VITA ET MARTYRIVM S. DONATI EPISCOPI ET HILARINI MONACHI, PER ADONEM IN MARTYROLOGIO.*

AVGV.7.

En habes hic ordine Subdiaconatus, & paulo post etiam Lectoratus.

APVD Tusciam ciuitate Aretio, natale sancti Donati Episcopi & martyris: Qui nutritus à S. Pigmenio presbytero in titulo beati pastoris eruditus est non solum in diuinis, verumetiam in humanis literis sufficientissime. Cum quo & Iulianus creuit: & sub diaconus ordinatus, reiecto postmodum gradu inutilis factus, ad Imperium adspirauit. Quo tempore beatum Pigmenium Romæ in custodia mancipauit, & sanctos patrem & matrem Donati gladio occidit. Donatus vero lector fuga petiit ciuitatem Aretium, & habitauit cum Hilarino gloriosissimo monacho, seruiens Deo continuis orationibus & ieiuniis. I.

FACTVMQVE est vt mulier nomine Syranna gentilis, capta oculis, corde vero cæca, cum vnico filio suo * Herculiano nomine, cellam B. Hilarini, cum quo beatus vir habitabat, requireret. Quam [b] in fide Christi instructam, ad beatum Satyrum Episcopum Hilarinus & Donatus perduxerunt. Qui vt fidem ipsius accepit, gratias Deo agens, indixit ei ieiunium, & vt humiliaretur in cilicio & cinere, & sic deinde catechizauit eam, & baptizauit, tam ipsam, quam filium eius. Et mox [c] aperti sunt oculi Syrannæ, cœpitq; clamare: Verè Deus Christus est, qui illuminauit oculos meos. Quod factum audiens * Ampronianus, non multò pòst attulit filium suum dæmoniacum ad B. Donatum. Quo orante simul cum Satyro Episcopo & Hilarino, expulsus dæmon puerum sanum reliquit.

* *Herculeo.* non placet id Baronio in notis ad Martyrhoe die.

* *Apronianus.* b Catechisinus ex consuetudine Ecclesiæ semper Baptismum præcedit. c Cæca & dæmoniacus curantur.

Mortua mulier ad interrogata respondet.

SED & non longo tempore pòst vir quidam Eustasius rector Tusciæ & exactor fisci, dum occupatus alibi teneretur, superuenientibus hostibus, vxor ipsius Euphrosyna pecuniam fisci abscondit, & paucis diebus succedentibus, absente adhuc viro, defuncta est. Redeiens autem postmodum vir eius, inuenit vxorem suam mortuam, & pecuniam fisci sibi celari. Qua de re non parum tristis, simul pro requisita pecunia, cum etiam principes curiæ supplicia ipsi meditarentur, fugiens idem Eustasius, venit ad B. Satyrum & Donatum, & indicauit eis anxietatem animi sui. Stans itaque Donatus super sepulchrum vxoris ipsius, magna voce clamauit: Euphrosyna, per Christum crucifixum te coniuro, vt dicas nobis, quid factum sit de pecunia fisci, quia vir tuus pro ea ab exactoribus valde affligitur. Quæ mox de sepulchro respondit: In ingressu domus suffossa latet pecunia, quam quæritis. Recepta est igitur pecunia, liberato Eustasio ab impositione calumniæ. II.

Ecce quã vetusta sit Missæ celebratio.

VERVM recepto beato Satyro cum patribus suis, eius loco sacerdotium B. Donatus suscepit. Cumque die quadam Missam celebrâsset populo, & de corpore Christi ac sanguine ipsius populus venerabiliter recrearetur, diaconus quidam nomine Antimus, tradebat sacrum sanguinem Christi, qui subito paganorum impulsu cecidit, & sacrum calicem comminuit. Vnde valde tristis tam ipse, quam populus Christi efficitur. Cuius tristitiam Dominus per B. Donatum ilico releuauit. Nam collecta sunt fragmenta Dominici calicis, & beato viro allata. Quæ flens ille suscipiens, oratione facta, vas in pristinam formam restaurauit. Quo signo perculsi pagani, simul cum Christianis Deitatem Christi confessi sunt, ac circiter septuaginta nouem animæ in Christum credentes per baptismum saluatæ sunt. Multis ergò signis Dominus glorificans sanctum suum, ad coronam martyrij prouexit. III.

B. Donatus oratione calicem cõfractum restaurat.

Corpus sancti cum veneratione sepultum est.

DENIQVE tentus tempore Iuliani Imperatoris à Quadratiano Augustali, simul & cum eo Hilarinus vir Dei, iubetur idolis sacrificare. Cui fideliter reluctanti, iussit Quadratianus os lapidibus contundi: Hilarinum verò monachum in conspectu eius tam diu fustibus cædi, donec spiritum emitteret. Deinde B. Donatum in custodia recludi. Vbi cum innumera miracula Dominus per seruum suum operaretur, misit Quadratianus qui gladio eum percuteret, vij. Idus Augusti. Cuius corpus Christiani iuxta ciuitatem cum veneratione sepeliêrunt. Martyris verè Hilarini ossa in Hostia ciuitate tumulata seruantur.

AN. 380. *DE S. VICTRICIO EPISCOPO ROTHOMAGENSI, EX EPISTOLA S. PAVLINI EPISCOPI NOLANI, QVAM is scripsit ad illum.*

AVGV.7

Psal. 134. *Esai.* 9. *Matth.* 4.

NOTVM nobis fecit Titius, tuus charissimus frater & fidelis minister in Domino, non quidem te magis, quam in te Deũ prædicans, quanta Dominus per te lumina in obscuris ante regionibus accendisset: qui educens nubes ab extremo terræ, te quoque in lucem populi sui de extimo orbis eduxit, & clarum fulgur in pluuiam vberem fecit. Sicut terra Zabulon quondam & Nephthalim, via maris trans Iordanem Galileæ, & qui sedebant in regione vmbræ mortis, lucem viderunt magnam: ita & nunc in terra Morinorum, situ orbis extrema, quam barbaris fluctibus fremens tundit Oceanus, gentium populi remotarum, qui sedebant in latebris, via maris arenosa, extra Iordanem, antequam pinguescerent fines deserti, in ea orta sibi per tuam sanctitatem à Domino luce gaudẽtes, corda aspera Christo intrãte posuerunt: vbi quondam deserta syluarum ac litorum patiter * in tota aduenæ barbaria, aut latrones incolæ frequentabant, nunc venerabiles & Angelici sanctorũ chori, vrbes, oppida, insulas, siluas, ecclesiis & monasteriis plebe numerosis, pace consona celebrant. Quod quanquam totius Galliæ populis & vbique gentium Christus operetur, qui totum orbem circumit, quærens dignos se, & per nationes in animas sanctas se transfert, & in viis directionis ostendit se hilariter, & omni prouidentia occurrit amatoribus suis: tamen in remotissimo Neruici litoris tractu, quem tenui antehac spiritu fides veritatis afflauerat, te potissimum in vas electionis excerpsit, in te prima refulsit, clarius inualuit, ardentius & propius apparuit: te, in quo sanctificaret illic nomen suum, & per cuius nomen etiam Solis ab occasu in omnem terram sonus eius exiret, assumpsit. I.

* *for. in totum aduenæ barbari. Sap.* 7.

Vrbes sacratis locis nobiles.

DENIQVE nunc Rothomagum, & vicinis ante regionibus tenui nomine peruulgatum, in longinquis etiam prouinciis nominari venerabiliter audimus, & inter vrbes sacratis locis nobiles cum diuina laude numerari haud immerito, cum totã illic, qualis in oriente memoratur Hierusalem, faciem, Apostolorum quoq; præsentia, meritum tuæ sanctitatis adduxerit: qui peregrinam memoriis suis vrbem, affectu sanctorum spirituum, & effectu operum diuinorum, sedibus suis comparant, qui in te ipsum aptissimum sibi diuersorium repererunt. Iuuat videlicet amicos Dei & principes populi veri Israël, id est, populi appropinquantis sibi in ea vrbe remorari & cooperari tibi, in qua cum Angelis sanctis continua diebus ac noctibus Christi Domini prædicatione mulcentur: in qua, illis per deuotissima fidelium corda famulorum plurimæ virtutes amicæ, gratam requiem & familiare metantur hospitium: vbi quotidiano sapienter psallentium per frequentes Ecclesias & monasteria secreta concentu, castissimis II.

Frequentes iam olim Rothomagi ecclesiæ & monasteria.

castissimis ouium tuarum & cordibus delectantur & vocibus: & nunc illos intemerata virginitas in sacri corporis templo tenet, vt in visceribus pudicis, requiescente Christo, hospites faciat. Nec minore eosdem voluntate sanctis operibus & pio ministratu inexpugnata noctu diuq; famulantium viduarum pascit integritas, vel subiugatorum Deo coniugum arcana germanitas, quæ orationibus sedulis lærum in operibus suis Christum ad visitationem, non iam maritalis tori, sed fraterni cubilis inuitat, cum ipso sanctisq; eius vicissim mixta, cõcubitu castitatis, spiritibus visitantum immaculato amore confunditur: nunc vero per misericordiæ viscera reficiuntur, & in filiis pietatis atque iustitiæ conquiescunt, te in omnibus eruditionis tuæ filiis diligentes, & in te Christum amantes, ac per hoc virtutes Dei, id est, potentiam in Christo suam in tua potissimum ciuitate, vt consortem te suum testentur, operantes.

III. GRATIA illi & gloria, qui opera manuum suarum non omittens, omnem hominem vult saluum fieri, & in agnitionem veritatis venire: & pedibus Euangelij toto orbe discurrens, te quoq; speciosum verbi sui pedem facere, in quo exultaret vt gigas ad currendam viam, & in præparationem Euãgelij pacis tuæ vestigio calcare dignatus est: vt per te quoq; super aspidem & basiliscum ambularet, & conculcaret leonem & draconem. Ac nè tam illustris lucerna sub modio taciturnitatis obscura latitaret, sic te Apostolicæ sedis eiectu quasi supercandelabrum sublime constituit, vt tota domo multorum illuminatione luceres. Sed quibus te itineribus ad viam suæ veritatis adduxit? Carnalibus muniis ad spiritalia suæ virtutis instituens, creauit initio militem, quem postea elegit antistitem: & passus est militare te Cæsari, vt Deo disceres militare: vt dum labore castrensi corporis robur exercens, spiritalibus te prælijs roborares, confessionis spiritum firmans, & passionis corpus indurans. Quod diuinæ prouidentiæ circa te fuisse consilium, ingens postea exitus tuus à militia, & ingressus ad fidem, docuit. Cum primo Christi amore succensus, ordinante ipso Domino quandam operis sui pompam, per insignem concilio militari diem progressus in campum es, toto illo, quem iam mente respueras, muniminum bellicorum præcinctus ornatu: cunctisq; mirantibus accuratissimos in te habitus, ac terribiles apparatus, repente obstupefacto conuersus exercitu, ante pedes sacrilegi Tribuni militiæ sacramenta permutans, arma sanguinis abiecisti, vt arma pacis induereis: contemnens armari ferro, quia armabaris Christo. Et illo antiqui serpentis inuidia concitato in furias Tribuno, districtus in verberibus & fustibus fustibus fractus, nec tamen victus es, quia Crucis ligno innitebatis: geminataq; mox corpori pœna acuto testarum fragmine subitratus es, laniata immanibus plagis membra tunc mollius fulciente Christo: cuius tibi gremium lectulus erat, & dextera pulvinar. Vnde ad maiorem hostem, necdum vulneribus obductis, incenso potius illorum dolore, quam fracta virtute reparatus, fortior prosiluisti: oblatusq; Comiti, de potentiori inimico gloriosius triumphasti. Nec ausis vltra diaboli satellitibus superata ingerere tormenta, capitalemq; sententiam meditantibus, vt vel fine carnalis tuæ vitę vinci desinerens Dominus noster fortis & potens & inuictus in prælio, conspicuis mirabilibus pectora quanlibet obdurata confudit. Na carnifex, qui in itinere, quo percussorem tuum sacra victima sequebaris, ceruicem tuam insultans minaciter attingendi temeritate violauerat, quasi ictus sui locum præcurrente gladium manu palpans, exsussis ilico oculis, cæcitate percussus est.

1. Tim. 2. Psal 18. Psal. 90.

Victricius quandoque miles.

Mira S Victricij conuersio.

Dire à impio Tribuno cruciatur.

* subtritus.

Psal. 23.

Capite plectẽdus magno miraculo liberatur.

Luc. 23.

IV. O Christi ineffabilis bonitas, quantum in suos ostendit affectum iniuriam confessoris sui non tulit impunitam, qui suis crucifixoribus rogauit ignosci: contumeliam martyris statim vltus est, qui passionem suam noluit vindicari. Sed ea ipsa ira, pietas est. Idcirco enim vnus cæcatus est, vt plures illuminarentur: & ipse forsitan, qui oculos carnis amiserat, lumina mentis acciperet. Statim deinceps maiore documento, qui ferreis custodiæ ministerium triste curabant, quas ipsi arctius innodatas, & ad ossa depressas vel exiguo, iugantibus vobis, beneficio relaxare noluerant catenas conuersa in conspectu ipsorum prece vestra ad Deum Christum, sponte de manibus absolutis fluere viderunt: nec ausi tenere, quod Deus soluerat, ad Comitem pauidi cucurrerunt, veritatem Dei pro confessoribus confitentes. Quod auditum religiose & creditum, Comes principi suo cum testimonio militũ retulit. Et vt ipsius quoq; repentina ad clementiam de furore conuersio inter mirabilia Dei numeraretur, factus est in te prædicator Christi, in quo esse deuouerat persecutor. Puto & ipsum, tanquam Saulem aliquando, spiritu sancto Dominus impleuerat: quia & te sicut Dauid suum diligebat: et sicut ille Rex quondam, dum ad propheras persequendos proficiscitur, affectus est: ita & Comes ille respersus gratia Domini, quæ de fidei tuæ abundantia tradandabat, qui ad puniendum confessorem venerat, & ipse confessor abscederet. Credidit enim, & quos sæuiens prædamnarat vt reos, laudans emisit vt sanctos: & testimonium perhibuit veritati, qui testes fidei punire cupiebat.

Eius vincula diuinitus soluuntur.

1. Reg 19.

Comes credit & sanctũ Dei emittit liberum.

V. QVID ergo miremur tam potentem te esse meritorum, tam diuitem gratiarum, cum hoc tibi fuerit virtutum in Christo rudimentum, quod longorum laborum paucis consummatio est? Dubitemus etiam nunc, an perfectus sis, qui de perfectione cœpisti? & si legitime coronandus sis agone decurso, cum currere cœperis à corona? Quis daret nobis pennas sicut columbæ, & volaremus ad te, & requiesceremus in conspectu sanctitatis tuæ? coram in ore tuo Christum admirantes atq; venerantes; tergeremus capillis pedes illius tuis pedibus, & lachrymis rigaremus, & in illis cicatricibus tuis quasi Dominicæ passionis impressa vestigia lamberemus. Suauiora enim sunt vulnera amici, quam oscula inimici. Væ mihi misero peccatori immunda labia habenti, cui fructus iste non contigit, cum in manu fuerit. Meminisse enim credo dignaris, quia sanctitatem tuam olim Viennæ apud beatum patrem nostrum Martinum videtim, cui te Dominus in ætate impari parem fecit. Ex illo igitur licet breui notitia te attigerim, tamen magna dilectione complexus sum, & quanta tunc licuit copia veneratus sum sanctitatem tuam, & me ac meos, qui te absentes, tamen quia iungente Christo vnum sumus, per me videbant, commendaui in æternum tibi: gaudeoq; nunc, quod hoc saltem mihi gloriari licet, quia faciem tuam in carne viderim: sed lugeo negligentiam infelicitatis meæ, quod occasionem tanti boni ignarus amiserim, & contenebrantibus me illo tempore, non solum peccatis, quibus etiam nunc premor, sed & curis huius sæculi, quibus nunc propitio Deo, liber sum, sacerdotem te tantum, quod in medio erat, viderim, & quod inerat insignius, martyrem, viuum videre nescierim.

Attẽde sanctam huius authoris deuotionem.

Prou. 27.

Congratulatur S Victricio beatus Paulinus.

VI. MEMINERIS, quæso te, nostri in illa die, qua te innumera meritorum tuorum cohorte comitatum, ornamentisque felicibus comptum, & infulis patriter atque adoreis coronatum, & niueas sacratorum antistitum vittas, & floridas confessorum purpuras, occurrentium manus afferent Angelorum: teq; ipsum, vt argentum igne examinatum, & aurum in fornace sæculi huius probatum, ipse summus auri sui argentiq; purgator accipiet, & vt preciosam diademati suo margaritam Rex æternus aptabit: nec tuarum tibi tantum præmia se debere virtutum iudex iustus agnoscet, videns innumeros circa te sanctorum vtriusq; sexus greges, quos illi quotidie institutis tuis generas, formulam omnibus perfectæ virtutis & fidei, sicut & Frater Paschasius, * ostendẽs: In cuius gratia & humanitate quasi quasdam virtutum gratiarumq; tuarum lineas velut speculo reddente, collegimus. Verè tu beatus, tot beatorum parens, tantæ messis sator, [a] centesimum & sexagesimum ac triceſimum fructum Deo fœcunditate tuæ terræ afferens, & mensuram patrem de variis partum tuorum fructibus recepturus. Te altissimus inter reges sui maximos nominauit, cui concessit facto æquare sermonem: vt & doctrina tibi vitæ tuæ sit, & vita doctrinæ. Quo fit, vt nemo se audeat excusare discipulus, velut difficultatis imperio, cum prius adstringatur exemplo.

* Codex excusus habet, ostendit, sed mendose, vt arbitror.

a Matt. 13.

DE S: CYRIACO *Martyre videat Lector Gesta S. Marcelli Papæ, 16. Ianuarij.*

An. 290.

DE S. MARINO SENE MARTYRE EX MENOLOGIO GRÆCORVM.

Avgv. 8.

CERTAMEN sancti Martyris Marini senis, qui sub Diocletiano Imperatore, & præside Lysia ex vrbe Anazarbo Christi fidem professus, iubente Lysia flagris cæditur: in carcere concluditur, ad interrogationem postero die ductus cum sacrificare recusaret, in ligno suspēsus laniatur: postremo superatis omnibus tormentis obtruncatur, cuius corpus canibus & feris proiectum Xanthias & Sapritius collectum sepelierunt extra vrbem Anazarbum, in agro Randano, in laudem & gloriam Patris, Filij, & Spiritus sancti, Amen.

An. 420.

DE S. HORMISDA MARTYRE, EX THEODORETI HISTORIÆ ECCLESIASTICÆ LIB. 5. CAP. 38. INTERPRETE IOANNE Chrystophorsono.

Avgv. 8.

Hormisdæ constans fidei cōfessio

Ex contemptu Dei, cōtemptus Regis oritur.

HORMISDAM quendam, virum in Persis apprime nobilem, ex genere Achemenidarum oriundū, patre prefecto, cū rex (Persarū Gororanes filius Isdigerdis) eū Christianū esse accepisset, ad se adduci, & Deū seruatorē pernegare iubet. At Hormisda: Quod imperas, ô Rex, neq; iustū est, inquit, neq; vtile. Nā quicunq; didicerit Deū omniū gubernatorē facile contēnere, eumq; denegare: multo facilius regem, quippe cū homo sit, mortalis naturæ particeps, contempturus est. Quod si qui tuum imperium pernegauerit, ô Rex, grauissimo dignus sit supplicio: quanto grauius meretur ille quidem, qui omnium rerum effectorem pernegat? Rex autem, quem oportuerat sapientissimam eius orationem admiratū esse, athletam generosum, diuitiis & honore spoliauit: deditque ei mandatum, vt omnibus vestibus, solo subligaculo excepto, exutus, camelos, qui erant in exercitu, duceret. Cum verò dies complures iam præterijssent, rexq; è tabulato despiciens, videret optimū illum virum & radiis solis exustum, & conspersum vndique puluere, nobilitate ac splendore patris illius in memoriam reuocato, primum iubet eum adduci ad se, & indusio linteo vestiri: deinde arbitratus eius animum partim cruciatu præterito, partim humanitate erga eum iam declarata mollitum esse: Nunc demum, inquit, obstinatione deposita, filium fabri negato. At ille diuino zelo accensus, indusium dilacerauit: eoque ad regem proiecto, sic eum affatur: Si me huius causa pietatem deserturum putas, habeas tibi donum cum impietate. Hac eius fortitudine perspecta, rex eum è palatio nudum exturbauit.

An. 240.

MARTYRIVM SANCTORVM SECVNDIANI, MARCELLIANI ET VERIANI, VT HABETVR IN MSS. COCIDIBVS, SVFFRAGANTVR ANtiquiss. Martyrologia. Dictionem paulò latiniortem reddidit F. Laur. Surius.

Avgv. 9.

I.

DECIO Cæsare, & Valeriano præfecto, Christianorum fuit atrox persecutio. Erat tum rogatus quidam Secundianus nomine, vir eloquentissimus, assessor Valeriani Præfecti, omnium disciplinarum cognitione instructus, ita vt inprimis charus esset viris illustribus. Cum autem à consiliis esset Valeriano Præfecto, & ei aduersum sanctos martyres suasor adesset, ita secum cogitare cœpit: Quid causæ est, vt tantopere cupiant Christiani ob Christi nomen vitam potius perdere, quam eam tueri? Vtque accuratius ea de re perquireret, & ad veri cognitionem peruenirет, cum didicisset famam Marcelliani, viri sapientia preclari, sed tamen hostis Christianorum, acciuit eum ad ædes suas, summa vtriusque animi voluptate. Itaque inter se philosophice conferentes, ad illum Virgilij locum deuoluuntur, vbi ille ait.

Eclogа. 4.

Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo:
Iam redit & virgo, redeunt Saturnia regna:
Iam nouo progenies cœlo demittitur alto.
Tu modo nascenti puero, quo ferrea primum
Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,
Casta faue Lucina &c.

II.

CVM ergo inter se disquirerent, de quo hæc dixisset Poëta, Secundianus ait: Redeamus ad simplicis doctrinæ consolationem. Sciscitante Marcelliano, quam ille diceret simplicis doctrinæ consultationem, Secundianus respondit: Videamus de Christianis, qui tanto ardore Christiani haberi volūt, & præ Christi amore, vitæ mortem anteponunt. Marcellianus ait: Equidem ex eorum responsis nō semel tu didicisti, qua spe & charitate inflammati propter Christum mori cupiāt potius, quam vita hac frui. Secundianus dixit: Dicunt illi resurrectionem futuram, & iudicium post mortem, vitamque immortalem, omnis doloris expertem, omnibus rebus bonis affluentem. Christus vero, quem illi colūt, odit & execratur idola & simulacra, quæ nos adoramus. Marcellianus ait. Ecquid verò est Christus? Secundianus dixit: Vnctum eum possumus dicere. Marcellianus ait: Qui tandem vnctus? Secundianus dixit: A Deo vnctus. Marcellianus ait: Si est ergo à Deo vnctus, cur etiam Deum eum esse volunt? Secundianus respondit: Miror equidem prudentiam tuā. Non te meministi legisse libros Christianorum, cum ambo daremus literis operam? Eius historiographi Matthæus & Lucas scribunt eum cæcos illuminâsse, leprosos mundâsse, mortuos excitâsse, dæmones quoque ipsos confessos eum filium Dei esse. Hoc igitur est, quod Christianos perurget, vt mortem vita habeant chariorem & antiquiorem. Et ego quoque in hanc plane sententiam concedo, aut Deum esse Christum, aut filium Dei, cui Deus è cœlo loquitur, quem occisum, Pontij Pilati iussu crucifixum, lancea confossum, mortuum, sepultum, inde tertia die redriuiuum, imo & manducantem videre multi, atq; post aliquot dies in cœlos ascendētem. Quando verò de nostris diis auditum est, eos quippiam eiusmodi fecisse? quos nos colimus quidem, nec ignoramus tamen vixisse turpiter & flagitiose. Marcellianus dixit: Plane memini me isthæc omnia legisse. Secundianus ait: Vel nunc ergo agnoscamus, iustum esse Christianorum amorem, pro Christi nomine mori cupientium.

Cur Christiani malint pro Christo mori quam viuere.

Dij gentiū in vita sua vixerunt turpiter & flagitiose.

III.

CVM hæc & his consimilia inter se conferrent, venit ad eos Verianus, amicus eorū, ijsque salutatis, ex literis prophanis quæstionem illis mouit. Ait verò ad eum Secundianus: Heu me miserum & infelicem, qui semper colui idola falsa & muta: quid facturus sum? qui tam multos sanctos excruciaui, vt Valeriano gratificarer? Verianus dixit: Forsitan ego amens effectus sum, qui aliter, atque hactenus, docere videam magistrum & amicum principum. Sed ne, quæso, isthuc prodere in publicum velitis, quandoquidem huius doctrinæ professores vos persecuti estis. Secundianus ait: Audite me, & credamus Christum Iesum esse Deum, idque vel eorum exemplis permoti

qui